DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

30 marca Nr. 9 Rok 1935.

Cena numeru niniejszego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 85 gr, poleconą zł 1,15. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.29, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

OD ADMINISTRACJI.

Celem uniknięcia przerwy w dostarczaniu „Dziennika Urzędowego" Administracja przypomina, iż czas odnowić prenumeratę na kwartał II 1935 r., która wynosi z przesyłką pocztową zł. 6,00.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

Wyszły z druku Dzienniki Ustaw Nr. 18—20, zawierające m. in.:

Nr. 18 poz. 99 — ustawę z dnia 31 stycznia 1935 r. o oznaczaniu wagi na ładunkach przewożonych na statkach.

Nr. 19 poz. 109 — rozporządzenie Ministra Skarbu oraz Sprawiedliwości z dnia 22 marca 1935 r. o ujednostajnieniu okresów umorzenia i innych warunków wierzytelności długoterminowych i listów zastawnych instytucyj kredytu długoterminowego oraz o pierwszeństwie hipotecznem i konwersji zaległości od wierzytelności tych instytucyj.

171.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 18 marca 1935 r.

w sprawie zmiany ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o wypuszczeniu biletów skarbowych.

Art. 1. W art. 1 ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o wypuszczeniu biletów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 172) w brzmieniu ustawy z dnia 5 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 177) wprowadza się zmiany następujące:

1) w zdaniu pierwszem skreśla się wyrazy: „z terminami płatności, nie dłuższemi niż jeden rok";

2) w zdaniu drugiem zastępuje się kwotę „200.000.000" kwotą „300.000.000".

Art. 2. Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o wypuszczeniu biletów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 172) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych ustawą z dnia 5 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 177) oraz niniejszą ustawą.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki.*
Prezes Rady Ministrów: *L. Kozłowski*
Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 26 marca 1935 r. Nr. 19, poz. 105).

172.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 18 marca 1935 r.

w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie poboru scalonego podatku przemysłowego od cukru.

Na podstawie art. 37 ust. trzeci ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 550), której tekst jednolity ogłoszony został w załączniku do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 9 sierpnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 716), zarządzam co następuje:

§ 1. Stawkę scalonego podatku przemysłowego od cukru, określoną w § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 21 września 1932 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie poboru scalonego podatku przemysłowego od cukru (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 703), a zmienioną rozporządzeniem Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dnia 13 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. z r. 1934 Nr. 6, poz. 44), obniża się, począwszy od dnia 1 stycznia 1935 r., na 3,10%.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 28 marca 1935 r. Nr. 20, poz. 116).

173.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 11 marca 1935 r.

o uchyleniu przymusowego zarządu państwowego nad znajdującem się w Polsce mieniem byłego Piotrogrodzkiego Banku Handlowego.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 16 grudnia 1918 r. (Dz. Pr. Nr. 21, poz. 67) w przedmiocie przymusowego zarządu państwowego w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 maja 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 437) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Uchyla się przymusowy zarząd państwowy nad mieniem byłego Piotrogrodzkiego Banku Handlowego, znajdującem się na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, ustanowiony rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 10 maja 1927 r. („Monitor Polski" z dnia 19 maja 1927 r. Nr. 114, poz. 287).

§ 2.

Odwołuje się Przymusowego Zarządcę Państwowego nad mieniem byłego Piotrogrodzkiego Banku Handlowego w osobie Dr. Stefana Wechsler Wierzbowskiego.

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 20 marca 1935 r. Nr. 66, poz. 92).

174.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 5 stycznia 1935 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 stycznia 1933 r. o organizacji wewnętrznej Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Na podstawie art. 7 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy" (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 240) zarządzam, co następuje:

§ 1.

W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 10 stycznia 1933 r. o organizacji wewnętrznej Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego („Monitor Polski" Nr. 23, poz. 31) w brzmieniu rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 sierpnia 1934 r. („Monitor Polski" Nr. 206, poz. 272) wprowadza się zmiany następujące:

1) w § 1 ustęp 2 otrzymuje brzmienie następujące:

„Członkami Dyrekcji są Wice-Dyrektorzy";

2) § 2 otrzymuje brzmienie następujące:

„Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego kieruje działalnością Dyrekcji, decyduje samodzielnie we wszystkich sprawach, związanych z kierownictwem przedsiębiorstwa, a niezastrzeżonych do decyzji Ministra Skarbu, jest przełożonym Wice-Dyrektorów i innych pracowników przedsiębiorstwa, określa zakres ich czynności i uprawnień do decydowania w sprawach, należących do zakresu działania Dyrekcji lub zakładów przedsiębiorstwa i odpowiada wobec Ministra Skarbu za działalność przedsiębiorstwa";

3) w § 4 ustęp 2 skreśla się;

4) w § 5 ustęp 2 skreśla się.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 25 marca 1935 r. Nr. 70, poz. 97).

175.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 marca 1935 r.

w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżkach celnych.

Na podstawie art. 23 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnem (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610) zarządza się co następuje:

§ 1. Przy przywozie niżej wyszczególnionych towarów pobiera się cło zniżone, którego wysokość w stosunku procentowym do cła normalnego (autonomicznego) zawartego w kolumnie I lub II taryfy celnej przywozowej w brzmieniu każdocześnie obowiązującem określa się jak następuje:

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło zniżone w %% cła normalnego (autonomicznego)
229 p. 2	Mace, sprowadzane w okresie do dnia 25 kwietnia 1935 r. — za pozwoleniem Ministra Skarbu	50
z 1036 p. 3	Automatyczne rozdzielacze pary typu „Py 10", stanowiące część przyrządu „Pyram" sprowadzane w okresie do dnia 30 kwietnia 1935 r. dla instalacji na parowozach	50

§ 2. Za przesyłki macy, które, na podstawie niniejszego rozporządzenia mogłyby korzystać ze zniżki celnej, lecz które, wobec braku pozwoleń Ministra Skarbu, zostaną oclone bez zastosowania tej zniżki, Minister Skarbu może zarządzić zwrot różnicy należności między cłem normalnem a zniżonem, jeżeli podanie o zastosowanie zniżki celnej będzie złożone w przeciągu 30 dni od dnia ostatecznego ustalenia wyniku rewizji przez urząd celny albo w drodze odwołania przez Ministerstwo Skarbu.

Jeżeli petent wystąpi o zniżkę celną przed sprowadzeniem macy, lecz ocli ją za cłem normalnem, zanim zostanie wydane pozwolenie na zastosowanie zniżki celnej, to w takich przypadkach zwrot różnicy pomiędzy cłem normalnem a zniżonem może nastąpić naskutek podania do Ministerstwa Skarbu, złożonego w przeciągu 30 dni od dnia udzielenia pozwolenia na zastosowanie zniżki celnej wraz z kwitem celnym.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 28 marca 1935 r. Nr. 20, poz. 117).

176.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 26 marca 1935 r.

w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 31 stycznia 1935 r. o zniżce celnej na jabłka świeże.

Na podstawie art. 23 ust. 1 lit. „a" rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnem (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610) zarządza się co następuje:

§ 1. W paragrafie 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 stycznia 1935 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżce celnej na jabłka świeże (Dz. U. R. P. Nr. 8, poz. 43) wyrazy „do 31 marca 1935 r. włącznie" zastępuje się wyrazami: „do 5 kwietnia 1935 r. włącznie".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 28 marca 1935 r. Nr. 20, poz. 118).

177.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 27 marca 1935 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie obniżenia ceł wywozowych na niektóre artykuły gdańskiego przemysłu, gdańskich rękodzieł oraz gdańskiego rolnictwa.

Na podstawie art. 13 ust. 5 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnem (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610) oraz § 3 ustęp 2 umowy między Rzecząpospolitą Polską a Wolnem Miastem Gdańskiem o zastosowaniu ceł wywozowych, podpisanej w Gdańsku dnia 12 sierpnia 1925 r. (Dz. U. R. P. z 1929 r. Nr. 14, poz. 123), a zatwierdzonej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 81), zarządza się co następuje:

§ 1. Ustala się następującą listę kontyngentową, na której podstawie, w czasie od 1 kwietnia 1934 r. do 31 marca 1935 r. włącznie, wytwory gdańskiego przemysłu, gdańskich rękodzieł, oraz gdańskiego rolnictwa mogą być wywiezione zagranicę w ilościach i według ulgowych stawek w liście tej podanych:

Pozycja Taryfy Celnej Wywozowej		
Pozycja wg. Taryfy obowiązującej do dn. 26 maja 1934 r (Dz. U. R P. Nr. 78 z 1930 r. poz. 612 oraz późniejsze zmiany i uzupełn.)	Pozycja wg. Taryfy obowiązującej od dn. 27 maja 1934 r. do dn. 29 paźdz. 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39 z 1934 r. poz. 346).	Pozycja wg. Taryfy obowiązującej od dn. 30 paźdz. 1934 r. (Dz U. R. P. Nr. 96 z 1934 r. poz. 873).
234 z p. 2	2 p. 3	2 p. 3
234 p. 4	2 p. 4	2 p. 4
234 p. 3	2 p. 5	2 p. 5
236 z p 2	4 p. 2	4 p. 2
238 z p. 2	5 p. 2	5 p. 2
238 z p. 2	7 p. 2	7 p. 2
239 z p. 1	8 z p. 1	8 z p. 1
239 z p. 1	8 z p. 1	8 z p. 1
239 z p. 2	8 p. 2	8 p. 2

Nazwa towaru	Kontyngent za czas od 1.IV. 1934 r. do 31.III. 1935 r.	Ulgowa stawka celna
Żużle, zendra, popioły:		
zawierające ołów	30 ton	bez cła
zawierające miedź do 35%	80 "	" "
zawierające cynę	40 "	" "
Miedź: wiórki, opiłki, złomki, miedź cementowa w proszku i brykietach	25 "	" "
Aluminjum: wiórki, opiłki, złomki	2,8 "	10 zł
Nikiel: wiórki, opiłki, złomki	0,2 "	10 zł
Mosiądz, tombak, spiż, bronz fosforowy, miedź fosforowa, argentyn (nowe srebro):		
miedź fosforowa w gęskach, blokach i płytach lanych	190 "	bez cła
inne stopy	15 "	10 zł
wiórki, opiłki, złomki	20 "	10 zł

Pozycja Taryfy Celnej Wywozowej		
Pozycja wg Taryfy obowiązującej do dn. 26 maja 1934 r. (Dz U. R. P. Nr 78 z 1930 r poz. 612 oraz późniejsze zmiany i uzupełn.)	Pozycja wg. Taryfy obowiązującej od dn. 27 maja 1934 r. do dn. 29 paźdz. 1934 r. (Dz U. R. P. Nr 39 z 1934 r. poz 346).	Pozycja wg. Taryfy obowiązującej od dn. 30 paźdz. 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 96 z 1934 r. poz. 873).
240 p. 2	9 p. 1	9
241	10	11
257 p. a	18 p. 1.	20 i 21 p. 1
265	19	22
266	20	23
260	24	32
263	26	34
264	27	35
z p. 264	z p. 27	z p. 35
262	28	36
226	15	38

Nazwa towaru	Kontyngent za czas od 1.IV. 1934 r. do 31.III. 1935 r.	Ulgowa stawka celna
Cyna (odpadki staniolu)	7 ton	50 zł
Ołów w złomie, odpadkach	1 „	bez cła
Trzoda chlewna, żywa i bita w sztukach całych	20.000 szt.	„ „
Gęsi domowe żywe	200 „	„ „
Gęsi domowe bite, świeże, chłodzone lub mrożone	2.000 „	„ „
Pierze wszelkie	3 tonny	„ „
Włosie i odpadki włosia wszelkie	1,9 „	„ „
Sierść wszelka	0,8 „	„ „
Sierść królicza	40 „	„ „
Szczecina i odpadki szczeciny wszelkie	14 „	„ „
Kości surowe niemielone i mielone	350 „	1,50 zł

§ 2. Wymienione w § 1 niniejszego rozporządzenia ilości artykułów mogą być wywiezione zagranicę z zachowaniem powyższych warunków jedynie na podstawie świadectwa pochodzenia wystawionego według wzoru zamieszczonego poniżej.

Świadectwa takie, wystawione przez Izbę Handlową względnie Izbę Rękodzielniczą W. M. Gdańska, powinny być uwzględniane przez wszystkie urzędy celne.

Rozdziału ustanowionych kontyngentów dokonywa Gdański Urząd Handlu Zagranicznego.

§ 3. Kontrolę wywozu uskuteczniają urzędy celne według ogólnych zasad.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 30 marca 1935 r. Nr. 22, poz. 134).

Wzór do § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 marca 1935 r., wydanego w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

Świadectwo pochodzenia

ważne dla zastosowania ulg celnych w dziedzinie ceł wywozowych.

Niniejszem zaświadcza się, że wymienione poniżej przez . . . .
do wywozu zgłoszone towary . . . . . .
są wytworem gdańskiego przemysłu, gdańskich rękodzieł, gdańskiego rolnictwa.

Zaświadczenie to jest ważne na przeciąg (3) miesięcy od daty wystawienia.

Gdańsk, dnia . . . . . 193 . . r.

L. S.

(oznaczenie wystawiającej instytucji).

178.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 27 marca 1935 r.

w sprawie przepisów rachunkowych i kasowych wydanych w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli.

§ 1.

Ogłoszone przez Ministra Skarbu Przepisy rachunkowe i kasowe, w szczególności: Przepisy ogólne dla władz i urzędów państwowych, przepisy odrębne dla izb skarbowych, przepisy odrębne dla Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu, Instrukcja dla Kas skarbowych oraz Instrukcja o rewizjach kas państwowych (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Skarbu z dn. 10 grudnia 1921 r. Nr. 45, Monitor Polski z dnia 15 grudnia 1921 r. Nr. 285) otrzymują podany w załącznikach*) do niniejszego zarządzenia jednolity tekst, ustalony w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli.

§ 2.

Nowe brzmienie wymienionych w § 1 przepisów obowiązuje z dniem 1 kwietnia 1935 r. Z tym dniem tracą moc obowiązującą obok przepisów i instrukcji wymienionych w § 1 także wzory do nich, ogłoszone w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu z dnia 20 grudnia 1921 r. Nr. 46, jak również wszystkie dodatkowe zarządzenia, przepisy i okólniki, dotyczące spraw, uregulowanych załączonemi do niniejszego zarządzenia przepisami.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

179.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 marca 1935 roku

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 36 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. o wierzytelnościach w walutach zagranicznych (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 509) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 sierpnia 1934 r. w sprawie obliczania i ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 694) — ustalam na m. kwiecień 1935 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu:
(—) Wł. Zawadzki

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 30 marca 1935 r. Nr. 75).

180.

WYKŁADNIA

ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skrót: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (DURP. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413).
r. w s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842).

429: (art. 90, 91 i 111). Wykładnia Nr. 191 (ogłoszona w Nr. 34 Dziennika Urzędowego

*) vide komunikat na str. 270.

z r. 1928) zostaje zastąpiona tekstem następującym:

Pismo, stwierdzające umowę, na mocy której zakład ubezpieczeń powierza komuś pełnienie funkcyj ajenta ubezpieczeniowego t. j. stałe pośredniczenie ubezpieczeniowe (art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 24 października 1934 r. Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 864) podlega zasadniczo opłacie w wysokości 0,2% w myśl art. 90 (ustępu pierwszego) u. o. s. Nie podlega opłacie, jeżeli jest zaopatrzone tylko w podpis jednej strony i przytem nie jest sporządzone ani uwierzytelnione notarjalnie (art. 91, pkt. 4 u. o. s.).

Nota buchalteryjna, sporządzona przez zakład ubezpieczeń i wymieniająca należność z tytułu wynagrodzenia za pełnienie funkcyj ajenta ubezpieczeniowego, podlega opłacie stemplowej według zasad, podanych w ustępie drugim art. 90 u. o. s.

„Pełnomocnictwo", wydane przez zakład ubezpieczeń ajentowi ubezpieczeniowemu, sporządzone według wzoru 3, załączonego do § 18 rozporządzenia ministerjalnego z dnia 11 lutego 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 66):

1) podlega opłacie stemplowej w wysokości 5 zł. w myśl art. 111 u. o. s., jeżeli upoważnia do zawierania umów ubezpieczenia w imieniu zakładu ubezpieczeń (art. 1 pkt. 1 powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej),

2) podlega opłacie w wysokości 1 zł. w myśl art. 111 (ustępu drugiego) u. o. s., jeżeli upoważnia do pośredniczenia w zawieraniu umów ubezpieczenia (art. 1 punkt 2 powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej i zarazem do pobierania należności pieniężnych,

3) nie podlega żadnej opłacie, jeżeli upoważnia do pośredniczenia w zawieraniu umów ubezpieczenia, a nie upoważnia do pobierania należności pieniężnych.

„Legitymacja", wydana przez zakład ubezpieczeń ajentowi ubezpieczeniowemu, sporządzona według wzoru 4, załączonego do § 18 powołanego rozporządzenia ministerjalnego, podlega opłacie stemplowej według zasad, podanych w ustępie poprzednim. Jeżeli istnieją warunki, wymienione wyżej pod 1) i 2), to opłata stemplowa od legitymacji ma być uiszczona niezależnie od opłaty, którą uiszczono od „pełnomocnictwa" (art. 3 zdanie drugie oraz art. 111, ustęp trzeci u. o. s.). (L. D. V. 9109/5/35.

181.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 20 marca 1935 r.

L. D. I. 11529/1/35

w sprawie poparcia „XII Tygodnia L. O. P. P.".

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach, wszystkich Urzędów Skarbowych, Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych, Urzędów Opłat Stemplowych, wszystkich Dyrekcyj Ceł, Inspektoratu Ceł w Gdańsku oraz wszystkich Urzędów Celnych.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że Liga Obrony Powietrznej i Przeciwgazowej wzorem lat ubiegłych, organizuje w r. b. w czasie od 12 — 19 maja „XII Tydzień L. O. P. P.".

Ze względu na wielką doniosłość celów „Ligi" ze stanowiska państwowego oraz z uwagi na jej charakter—jako Stowarzyszenia wyższej użyteczności, należy udzielić możliwie najwydatniejszego poparcia w poczynaniach, związanych z urządzeniem tej imprezy.

Równocześnie nadmienia się, że postanowienia okólnika z dnia 7.III. 1931 r. N. D. I. 1449/2/31 w sprawie zakazu zbiórek w lokalach urzędowych pozostają w mocy.

Podsekretarz Stanu:
(—) *W. Staniszewski.*

182.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 20 marca 1935 r.

L. D. I. 88705/2/34

w sprawie zajętych losów loterji państwowej.

Do

wszystkich Izb Skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Na losy loterji państwowej, zajęte w postępowaniu karnem, padają niejednokrotnie wygrane. W celu uregulowania postępowania władz skarbowych w takich wypadkach, zarządza się, co następuje:

Losy, na które padła wygrana, powinny być przed terminem płatności przesyłane przez

Urzędy Skarbowe Akcyz i Monopolów Państwowych Generalnej Dyrekcji Loterji Państwowej do zrealizowania. Generalna Dyrekcja Loterji Państwowej zwróci właściwej władzy skarbowej przesłany los po jego skasowaniu i przekaże wygraną kwotę, którą zarachować należy, jako depozyt.

Po prawomocnem rozstrzygnięciu sprawy karnej, w razie uwolnienia obwinionego wygrana przypada do wypłaty osobie uprawnionej do jej odbioru; w razie zaś orzeczenia konfiskaty wygranej — zdeponowana kwota winna być zarachowana na dział 5 § 18 budżetu dochodowego Ministerstwa Skarbu („Kary i dochód z konfiskat").

W obu przypadkach losy należy zwrócić Generalnej Dyrekcji Loterji Państwowej.

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski.*

183.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 19 marca 1935 r.

L. D. IV. 6133/1/35

w sprawie warunkowej odprawy etykiet.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu, na podstawie art. 49 ust. 5 lit. „b" prawa celnego, zarządza, aby w ramach postanowienia § 78 ust. 5 przepisów wykonawczych do prawa celnego, przy odprawie warunkowej etykiet, rysunków, pieczątek i t. p., nadsyłanych z zagranicy dla oznaczania eksportowanych towarów krajowych, nie było pobierane dodatkowe zabezpieczenie w wysokości wartości towaru.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

184.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 19 marca 1935 r.

L. D. IV. 6673/1/35

w sprawie świadectw pochodzenia.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu poleca honorować świadectwa pochodzenia, również i wówczas, gdy nie są w nich wymienieni polscy odbiorcy towarów, a z treści świadectwa wynikać będzie, że pokryte tem świadectwem towary przeznaczone są do polskiego obszaru celnego.

Dotyczy to tak świadectw pochodzenia przeznaczonych dla stosowania zniżek konwencyjnych, jak i dla stwierdzenia kraju pochodzenia towaru.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

185.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 marca 1935 r.

L. D. IV. 9268/3/35

w sprawie stosowania zniżki celnej konwencyjnej przy przywozie pieprzu przez porty polskiego obszaru celnego.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że zniżkę celną konwencyjną dla pieprzu, przewidzianą w Konwencji Handlowej między Polską a Francją (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 468 z 1925 r.), należy stosować również do stawek celnych, zawartych w uwagach 1 i 2 do pozycji 82 t. c. przywozowej w brzmieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 marca 1935 r. o zmianie taryfy celnej przywozowej (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 93).

Dyrektor Departamentu:
(—) St. Fr. Królikowski

186.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 marca 1935 r.

L. D. IV. 10418/3/35

w sprawie tymczasowego stosowania zniżek konwencyjnych przewidzianych w protokóle taryfowym polsko-estońskim z dnia 27 marca 1935 r.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W dniu 27 marca 1935 r. został podpisany w Warszawie protokół taryfowy polsko-estoński, będący uzupełnieniem Traktatu Handlowego i Nawigacyjnego między Polską a Estonją z dnia 19 lutego 1927 oraz protokółu Dodatkowego do tego Traktatu z dnia 5 lipca 1929 r. (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 38, poz. 298 i 300). Protokół ten obowiązywać ma do dnia 31 grudnia 1935 r. wł.

Postanowienia tego protokółu mają być tymczasowo stosowane od dnia 1 kwietnia 1935 r. do czasu ratyfikacji.

W związku z tem podaje się do wiadomości i wykonania co następuje:

1) Wyszczególnione niżej towary, pochodzące i przychodzące z Estonji, korzystają przy przywozie do polskiego obszaru celnego z następujących zniżonych stawek konwencyjnych:

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg w złotych
116 z p. 6	Szczupaki przywożone w okresie od 1 kwietnia do 30 czerwca 1935 r. włącznie	26.—
116 z p. 6	Sandacze przywożone w okresie od 1 kwietnia do 30 czerwca 1935 r. wł. .	50 dla kontyngentu 300 q.
116 p. 7	Leszcze przywożone w okresie od 1 kwietnia do 30 czerwca 1935 r. wł. .	33.—
116 z p. 8	Okonie przywożone w okresie od 1 kwietnia do 30 czerwca 1935 r. wł. .	26.—
z 199	Pak z łupku bitumicznego (estobitumin) do wyrobu brykietów — za pozwoleniem Ministra Skarbu	b. c. do 31 grudnia 1935 r.

2) Zniżone cło od sandaczy zostało ustalone dla kontyngentu celnego 300 q (kwintali), którego ewidencję prowadzić będzie Ministerstwo Przemysłu i Handlu, umieszczając na pozwoleniach przywozu klauzulę w formie stempla z nadrukiem „wydane na poczet kontyngentu celnego".

3) Do wymienionych w p. 1 towarów, pochodzących i przychodzących z innych państw traktatowych mają zastosowanie zniżki konwencyjne podane w tymże punkcie 1) w ramach przyznanych tym państwom klauzul największego uprzywilejowania (całkowicie lub częściowo). Kontyngent celny dla sandaczy przysługuje innym państwom traktatowym w ramach klauzuli największego uprzywilejowania i w trybie przewidzianym wyżej w p. 2.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

187.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 marca 1935 r.

L. D. V. 9604/2/35

w przedmiocie nieuznawania amortyzacji udziałów t. zw. bruttów w przedsiębiorstwach naftowych.

Odpis.

Najwyższy Trybunał Administracyjny
L. Rej. 4728/31.

W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej Najwyższy Trybunał Administracyjny w składzie: Przewodniczący Sędzia Zabicki i Sędziowie: Okulicz, Dr. Szafran, przy udziale protokólanta Przeorskiego, w sprawie ze skargi Feiwla Stempla w Sierszy na orzeczenie Komisji Odwoławczej do spraw podatku dochodowego przy Izbie Skarbowej w Krakowie z dnia 12 września 1930 r. w przedmiocie wymiaru podatku dochodowego na 1929 r. w myśl art. 72 — 73 i 84 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. (poz. 806 Dz. Ust.) na posiedzeniu niejawnem dnia 8 października 1934 r. po wysłuchaniu sprawozdania sędziego —

sprawozdawcy, — Dr. Szafrana, —
oddala skargę, jako nieuzasadnioną.—

P o w o d y.

Stempel Feiwel w Sierszy zaskarżył do Najwyższego Trybunału Administracyjnego orzeczenie Komisji Odwoławczej w Krakowie z 12 września 1930 z tego powodu, że od ustalonego za rok 1928 dochodu z udziałów naftowych w kwocie 10301 zł. nie potrącono sumy 5909,60 zł. tytułem amortyzacji tychże udzia-

łów. W odwołaniu mianowicie skarżący twierdził, że cena nabycia udziałów wynosiła dnia 24 lipca 1919 — 300 000 kor. czyli 48 387 fr. zł. oraz że amortyzacja winna być rozłożona na 14 lat, czyli że należy potrącić sumę 5 909,60 zł. jako roczną ratę amortyzacyjną. Władza pozwana natomiast nie uwzględniła odwołania, uznając udziały brutto za lokatę kapitałów taką samą, jak w papierach procentowych i za mającą charakter czysto spekulacyjny, ponieważ brutta i ich części przechodzą na giełdzie z rąk do rąk i podlegają w cenie wahaniom zależnie od produkcji i konjunktury. Skarga powołując się na to, że motywy zaskarżonego orzeczenia wzięte zostały z przepisu w podręczniku ustawy o podatku dochodowym, nawiązuje do opinji w tym przepisie wyrażonej, iż udział brutto jest rentą i zwalcza ten pogląd, jako niezgodny z prawem, wywodząc, że udział brutto nie daje dochodów stałych co do wysokości i nie jest pewny oraz nie dałby się pogodzić z przepisem § 14 ustawy hipotecznej. Dalej wywodzi skarga, że udział brutto jest prawem sui generis, dla którego analogji, o ile chodzi o ustawę podatkową, należy szukać w prawie autorskiem, prawie na wynalazkach i t. p., przy których o ile zostały odpłatnie nabyte, należy w myśl § 16 rozporządzenia wykonawczego ustalić wysokość odpisania rocznego w stosunku do wartości i czasu korzystania. Wreszcie przeczy skarga, jakoby lokata kapitału w udziałach brutto miała spekulacyjny charakter.

Trybunał rozważył, co następuje:

Z akt sprawy wynika, że spornym przedmiotem opodatkowania są udziały naftowe, czyli tak zwane brutta. Chodzi tu więc o przyjęte przez uprawnionego do wydobywania żywic ziemnych zobowiązanie do powtarzających się świadczeń cyfrowo lub procentowo oznaczonych udziałów użytkowania żywic ziemnych, które to zobowiązanie w myśl § 13 kraj. ustawy naftowej z 22 marca 1908 Dz. U. kr. Nr. 61 podlega wpisowi do księgi naftowej jako ciężar realny. Ciężarowi temu odpowiada uprawnienie do pobierania świadczeń, czyli prawo majątkowe. Prawo to przyniosło w roku podatkowym przychód, a więc jest źródłem dochodu, o którem mówi ustawa o państwowym podatku dochodowym w art. 3 ust. 1 p. 5. Przepis ten mówi o dochodzie z kapitałów i praw majątkowych. Art. 19 ustawy zaś wyjaśniając bliżej, co należy uważać za tego rodzaju dochód, wylicza dochody z poszczególnych źródeł, które dadzą się podzielić na następujące grupy: a) dochody, uzyskane z kapitałów, których zwrot jest zastrzeżony, otrzymującemu dochód (procenty od pożyczek, wkładów lub rachunków bieżących, procenty od procentów i innych nieotrzymanych w terminie sum, kary konwencjonalne za niezwrócony w terminie kapitał lub niezapłacony w terminie procent, procenty z interesów wekslowych oraz innych zobowiązań pieniężnych, według których kapitał ma być zwrócony po upływie oznaczonego terminu w kwocie przewyższającej pierwotną sumę tego kapitału), b) dochody w postaci procentów z lokat pieniężnych, które ustawa stawia na równi z pożyczkami, wkładami lub rachunkami bieżącemi, c) dochody w postaci procentów od wszelkiego rodzaju papierów wartościowych, d) dochody w postaci dywidend od akcyj i udziałów, e) dochody w postaci wpływów pieniężnych lub mających wartość pieniężną z wszelkiego rodzaju lokat kapitałów, f) dochody w postaci rent, oraz g) dochody z innych praw majątkowych.

Z uwagi na prawny charakter spornego prawa jako ciężaru realnego nie może być wątpliwości, że nie podpada ono pod grupę a), c), d). O lokacie kapitałów mówi się zarówno wówczas, gdy za posiadane pieniądze kupujemy jakiś przedmiot majątkowy, jak i wówczas, gdy pieniądze oddajemy osobom trzecim na pewien czas z obowiązkiem zwrotu. Oczywistą jest rzeczą, że lokata jako taka nie może dać dochodu, lecz daje go albo przedmiot majątkowy za kapitał nabyty, a wówczas mamy do czynienia z dochodem z tego przedmiotu, albo też dochód daje kapitał sam i to wówczas, gdy istnieje obowiązek zwrotu tego kapitału. Skoro ustawa obok innych źródeł dochodu mówi o lokacie kapitału jako źródle dochodu, to stąd wniosek, że ma taką lokatę kapitału na myśli, gdzie kapitał wraca do płatnika. Wprawdzie ustawa mówi w jednym wypadku (grupa b) o lokacie pieniężnej, w drugim zaś (grupa e) o lokacie „kapitałów", lecz w jednym i drugim przypadku przedmiotem lokaty jest jedna i ta sama rzecz, a mianowicie pieniądze, zatem obydwie grupy różnią się jedynie postacią dochodu, którym w jednym przypadku jest procent, w drugim wpływy pieniężne lub mające wartość pieniężną. Gdy z istoty spornego prawa wynika, że kapitał za nie zapłacony nie wraca do płatnika, nie może ono podpadać również pod grupę b), e). Nie podpada ono też pod grupę f). Rentą bowiem jest każde uprawnienie do pobierania w stale powtarzających się terminach oznaczonej sumy pieniężnej lub oznaczonej ilości rzeczy ruchomych określonego z góry rodzaju, z wyłączeniem oczywiście rent (anuitetów), które są płacone w regularnych odstępach czasu na umorzenie pożyczki, w tym ostatnim bowiem wypadku mamy do czynienia częściowo z sumą, przeznaczoną na procenty od kapitału, częściowo zaś z sumą przeznaczoną na umorzenie kapitału. Przy uprawnieniu do udziałów brutto ilość przedmiotów świadczonych nie jest z góry oznaczona. Wynika z tego, że sporne prawo może być zaliczone jedynie do grupy, o której mowa wyżej pod g). Władza pozwana twierdzi, że to prawo majątkowe ma charakter spekulacyjny. Gdyby jednak nawet przyjąć, że interes, którego wynikiem było nabycie przez skarżącego spornego prawa, był interesem spekulacyjnym, to nie

miałoby to żadnego wpływu na rozstrzygnięcie spornego zagadnienia, ponieważ w myśl art. 7 p. 3 ustawy nie jest wyłączony od opodatkowania zysk, wynikający ze sprzedaży przedmiotu majątkowego, o ile sprzedaż jest wynikiem interesu spekulacyjnego. W konkretnym przypadku atoli nie miała miejsca sprzedaż prawa udziałów, nie chodzi więc o zysk otrzymany z takiej sprzedaży, lecz o przychód, który uzyskany został przez posiadacza prawa majątkowego. O tyle więc pogląd władzy nie jest trafny.

Strona skarżąca atoli żąda zastosowania do niniejszego przypadku § 16 rozporządzenia wykonawczego, upatrując analogję spornego prawa z przywilejami i prawami terminowemi (wynalazkami, prawami autorskiemi i t. p.), przy których, o ile zostały odpłatnie nabyte, należy w myśl powołanego przepisu ustalić wysokość rocznego odpisania w stosunku do wartości i czasu korzystania z tych przywilejów i praw. Jeśli jednak skarga swoje roszczenie opiera na przepisach rozporządzenia wykonawczego, to musiałaby też wziąć w rachubę przepis § 35 ust. 5 tegoż rozporządzenia, który zalicza dochód z udziałów brutto do dochodów z majątku w kapitałach. Ponadto już okoliczność, że skarga powołuje się na analogję, nie uzasadnia dostatecznie jej żądania, które wobec tego winno być rozpatrzone na tle przepisu art. 6 ustawy. Żądanie skargi rozpatrywane na tle tego przepisu prawa oznacza, że skarga stratę, jaka powstaje corocznie w spornem prawie wskutek jego czasowego trwania uważa za identyczną ze stratą w przedmiotach, podlegających zużyciu i służących do osiągnięcia dochodu, na której strącenie z dochodów zezwala cytowany artykuł, czyli że skarga twierdzi, iż sporne prawo podpada pod pojęcie wymienionych przedmiotów. Należy wszakże zauważyć, że wymieniony przepis mówi o przedmiotach, podlegających zużyciu, wyrażenia tego używa się jedynie w stosunku do rzeczy fizycznych (zmysłowych), mając na myśli zużycie fizyczne, bez względu na to, czy spowodowane ono zostało używaniem przedmiotu, czy też nawet niezależnie od używania fizycznego np. wskutek działania sił przyrody. Odnośnie do praw nie mówimy o ich zużyciu, lecz o zmniejszeniu się ich wartości wskutek upływu czasu, jeżeli są czasowo ograniczone, dając tem samem wyraz tej okoliczności, że na zmniejszenie się wartości prawa ma wpływ jedynie upływ czasu. Nic nie wskazuje na to, że ustawodawca zapoznawał ten normalny stan rzeczy, a nawet przeciwnie w samej ustawie znajduje się wskazówka, że ustawodawca się z nim liczył. Mianowicie ustawa używa tego samego wyrażenia (zużycie) w stosunku do rzeczy, bezsprzecznie zmysłowych (budynki, maszyny i martwy inwentarz). Prowadzi to do wniosku, że ustawa, mówiąc o stratach w przedmiotach, podlegających zużyciu, ma na myśli rzeczy zmysłowe, a nie prawa majątkowe, że więc sporne prawo nie podpada pod przepis art. 6 ustawy. Zresztą zastosowanie tego artykułu jest dopuszczalne jedynie, jeżeli chodzi o potrącenia, związane z osiągnięciem, zachowaniem i zabezpieczeniem przychodów. W danym zaś przypadku mamy do czynienia z wydatkiem na nabycie źródła dochodu, który, jak to Trybunał już wielokrotnie orzekł i uzasadnił naprzykład w wyroku z 21 lipca 1927 L. Rej. 3436/25 nie jest wolny od opodatkowania.

Z powyższych zasad należało skargę oddalić, jako nieuzasadnioną.

Warszawa, dnia 15 stycznia 1935 r.

Podpisy: (—) *Żabicki*, (—) *Okulicz*, (—) *Dr. Szafran*.

— — — — — — — — — — — —

Do
Ministerstwa Skarbu w/m imieniem Komisji Odwoławczej do spraw podatku dochodowego przy Izbie Skarbowej w Krakowie.

Najwyższy Trybunał Administracyjny przesyła Ministerstwu imieniem władzy pozwanej powyższy wypis wyroku oraz zwraca akty administracyjne, nadesłane przy piśmie L. D. V. 13754/2/32 z dnia 5 kwietnia 1932 r.

Warszawa, dnia 22 stycznia 1935 r.

PREZES:
(—) *Dr. Birgfellner*.

Członek Sekretarjatu Prawniczego:
(—) nieczytelny

M. P.

— — — — — — — — — — — —

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 9604/2/35

Warszawa, dnia 18 marca 1935 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim Urzędom Skarbowym

udziela się do wiadomości.

Naczelnik Wydziału:
(—) *A. Bowbelski*

188.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 19 marca 1935 r.

L. D. V. 10284/2/35

w sprawie nieuznawania poszczególnych pozycyj za potrącalne od przychodów przy wymiarze podatku dochodowego osobom fizycznym, prowadzącym księgi handlowe.

Wyciąg

z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dn. 2 stycznia 1935 r. L. Rej. 4915/32 w sprawie Karola vel Kopla Sznejberga.

Sam fakt wyciągnięcia pewnej pozycji — jako rozchodowej do ksiąg buchalteryjnych przez podatnika nie będącego osobą prawną, a więc do którego art. 21 ustawy nie ma zastosowania, nie wystarcza jeszcze do uznania takiej pozycji za potrącalny wydatek tylko z tego powodu, że księgi handlowe nie zostały zakwestjonowane przez władze. Władza może domagać się, aby poszczególny zapis wydatku był tak udokumentowany, aby nie powodował wątpliwości, czy poszczególna pozycja faktycznie została wydatkowaną. Stwierdzenie przy poszczególnym zapisie buchalteryjnym braku takiego udokumentowania może więc, bez potrzeby dyskwalifikacji całej księgowości, powodować nieuznanie poszczególnej pozycji za potrącalną od przychodów.

— — — — — — — — — — — —

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 10284/2/35
Warszawa, dnia 19 marca 1935 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim Urzędom Skarbowym

udziela się do wiadomości.

Naczelnik Wydziału:
(—) A. Bowbelski

189.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 marca 1935 r.

L. D. V. 834/2/35

w sprawie kapitału zakładowego w związku z postanowieniami ust. 3 art. 21 ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Odpis.

Najwyższy Trybunał Administracyjny
L. Rej. 831/31.

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

Najwyższy Trybunał Administracyjny w składzie: Przewodniczący Sędzia Dr. Dubieński i Sędziowie: Sąchocki, Dr. Pomianowski przy udziale protokólanta Cetnarowicza w sprawie ze skargi firmy „Vacuum Oil Company Sp. Akc." w Czechowicach na orzeczenie Ministerstwa Skarbu z dnia 22 listopada 1930 r. L. D. V. 6364/2/30 w przedmiocie wymiaru podatku dochodowego na rok 1928, — po przeprowadzonej dnia 17 października 1934 r. rozprawie, a to po wysłuchaniu sprawozdania sędziego - sprawozdawcy, jakoteż wywodów zastępcy skarżącej adwokata Wł. Józefa Szatensztejna, —

uchyla zaskarżone orzeczenie jako niezgodne z ustawą i zarządza zwrot opłaty od skargi.

Powody.

W postępowaniu wymiarowem i w odwołaniu skarżąca Spółka domaga się, by przy obliczaniu sumy wynagrodzeń, wolnej od opodatkowania w myśl art. 21 ust. 3 ustawy o podatku dochodowym poz. 411/25 Dz. Ust., za punkt wyjścia przyjęto kapitał zakładowy nie w wysokości, w jakiej on figuruje w zamknięciu za rok 1927, lecz w kwocie, do jakiej został podwyższony na mocy uchwały Walnego Zgromadzenia z 15 czerwca 1926 i postanowienia Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu z 31 grudnia 1928, ogłoszonego w Monitorze Polskim z 20 lutego 1929, a to drogą przeniesienia z kapitału zapasowego Spółki kwoty zł. 9.000.000.— z ważnością od dnia 4 lutego 1926. Ministerstwo Skarbu orzeczeniem z 22 listopada 1930 nie uwzględniło tego żądania, uznając je za nieuzasadnione z tego powodu, iż Spółka do czasu rozstrzygnięcia odwołania nie poczyniła żadnych zmian w zatwierdzonem swego czasu zamknięciu rachunkowem, które jest jedynie miarodajne w myśl art. 21 ustawy dla celu wymiaru podatku dochodowego.

Rozpoznając skargę, wniesioną na to orzeczenie, Najwyższy Trybunał Administracyjny rozważył, co następuje:

Najwyższy Trybunał Administracyjny niejednokrotnie w swej judykaturze dał wyraz zapatrywaniu, że uchwała spółki akcyjnej lub spółki z ogr. odp. o podwyższeniu kapitału zakładowego nie uzasadnia jeszcze żądania, by procentową granicę wynagrodzeń, wolnych od opodatkowania w myśl przepisu ust. 3 art. 21 ustawy o podatku dochodowym, obliczano w stosunku do podwyższonego kapitału, lecz, że w tym celu konieczne jest, by uchwała taka przebyła drogę prawem przepisaną dla uzyskania mocy prawnej. I tak np. w wyroku z 10 kwietnia 1933 L. Rej. 1768/30 Najwyższy Trybunał Administracyjny orzekł i uzasadnił, iż podwyższenie kapitału zakładowego spółki z ogr. odp., uchwalone w ciągu okresu operacyjnego, a do końca okresu niewpisane w rejestrze handlowym, nie ma wpływu na podstawę obliczenia nadwyżki wynagrodzeń ponad normy, przewidziane w art. 21 ust. 3. Tę samą myśl wyraża zdanie, zawarte w wyroku z 27 września 1933 L. Rej. 5716/30, iż za kapitał zakładowy

spółki akcyjnej, należy uważać kapitał wpisany do rejestru, — lub w wyroku z 22 czerwca 1934 L. Rej. 9458/30, iż decydujący jest w tej mierze stan rejestru handlowego w dacie zamknięcia roku bilansowego.

Powyższe stanowisko Najwyższego Trybunału Administracyjnego nie przemawia w sprawie rozpoznawczej przeciw żądaniu skarżącej Spółki. Jakkolwiek bowiem zatwierdzenie podwyższenia kapitału akcyjnego i idący za nim wpis tegoż do rejestru handlowego nastąpiły niespornie po upływie roku 1927, decydującego dla wymiaru, mianowicie 31 grudnia 1928 (zatwierdzenie) i 20 kwietnia 1929 (wpis), jednak postanowienie Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu z 31 grudnia 1928, którem podwyższenie kapitału zatwierdzono, cofa ważność tegoż do dnia 4 lutego 1926. Dzieje się to — jak stwierdza podany w tem postanowieniu nowy tekst § 5 statutu Spółki — w związku z nostryfikacją znajdującej się w Polsce masy majątkowej firmy zagranicznej. Temu terminowi ważności podwyższenia kapitału akcyjnego nie można odmówić znaczenia także, gdy chodzi o stosowanie przepisu ust. 3 art. 21 ustawy o podatku dochodowym.

Zaskarżone orzeczenie podaje, jako motyw odmowy, że Spółka nie zmieniła zatwierdzonego w swoim czasie zamknięcia rachunkowego, czyli że nie wprowadziła dodatkowo do zamknięcia za r. 1927 podwyższonego kapitału w miejsce dawnego. Ale ten motyw nie znajduje oparcia w postanowieniach art. 21 ustawy na który władza się powołuje. Wprawdzie bowiem artykuł ten w ust. 1 uznaje za podstawę wymiaru tylko zyski bilansowe, wykazane w zatwierdzonem zamknięciu, tu jednak niema mowy o zmianie sumy zysków bilansowych, a sprostowanie zamknięcia, które zdaniem władzy było potrzebne, ograniczyłoby się do przeniesienia kwoty, o którą kapitał akcyjny został podwyższony, z pozycji „Rezerwa na powiększenie kapitału zakładowego" do pozycji „Kapitał zakładowy".

Z tych powodów Najwyższy Trybunał Administracyjny uznał, że zaskarżone orzeczenie nie jest zgodne z przepisem art. 21 ust. 3 ustawy o podatku dochodowym i uchylił je, zarządzając zwrot opłaty na zasadzie art. 95 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 27 października 1932 poz. 806 Dz. Ust.

Warszawa, dnia 17 października 1934 r.

Podpisy: *(—) Dr. Dubieński, (—) Sąchocki, (—) Dr. Pomianowski.*

— — — — — — — — — — —

Do

Ministerstwa Skarbu.

Najwyższy Trybunał Administracyjny przesyła Ministerstwu, jako władzy pozwanej, powyższy wypis wyroku, oraz zwraca akta administracyjne nadesłane przy piśmie z dnia 11 maja 1931 r. L. D. V. 2680/2/31.

Warszawa, dnia 31 października 1934 r.

Prezes
(—) nieczytelny

Członek Sekretarjatu Prawniczego
(—) nieczytelny. M. P.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 834/2/35

Warszawa, dnia 22 marca 1935 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym oraz Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy)

udziela się do wiadomości.

Dyrektor Departamentu:
(—) W. Koszko.

190.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 19 marca 1935 r.

L. D. V. 10713/2/35.

w sprawie zwolnienia Banku Gospodarstwa Krajowego od obowiązku uiszczania daniny majątkowej.

Odpis.

Do

Banku Gospodarstwa Krajowego
w/m

Na pismo z dnia 6 marca 1935 r. L. Prez. 35/M, wyjaśnia się, że Bank Gospodarstwa Krajowego na zasadzie art. 4 I p. 1 ustawy z dn. 24 marca 1933 r. o nadzwyczajnej daninie majątkowej (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 248) jest podmiotowo zwolniony od obowiązku uiszczania daniny majątkowej we wszystkich trzech grupach kontyngentowych.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 10713/2/35.

Warszawa, dnia 19 marca 1935 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim Urzędom Skarbowym

udziela się do wiadomości.

Dyrektor Departamentu:
(—) W. Koszko.

191.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 21 marca 1935 r.

L. D. V. 8866/5/35

w sprawie sprzedaży znaczków sądowych oraz znaczków opłaty za doręczenie w sprawach cywilnych.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy), do Urzędów Opłat Stemplowych i do wszystkich Urzędów Skarbowych.

Ministerstwo Skarbu zarządza w porozumieniu z Ministerstwem Sprawiedliwości w związku z § 8 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 971) oraz § 13 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 972) *) co następuje:

Dystrybutorzy znaków stemplowych — tj. osoby fizyczne lub prawne, którym urząd skarbowy udzielił zezwolenia na sprzedaż znaków stemplowych, jak również osoby, które w dniu 31 października 1933 r. były dystrybutorami znaków stemplowych (§ 1 punkt 10 oraz § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 9 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 103, poz. 797) — są uprawnieni również do sprzedawania znaczków sądowych oraz znaczków opłaty za doręczenie w sprawach cywilnych. Dystrybutor, który z własnej inicjatywy nie zaopatrzył się w wymienione dwie kategorje sądowych znaków wartościowych lub tylko w jedną kategorję, obowiązany jest zaopatrzyć się w obie kategorje lub w jedną z nich, gdy tego zażąda ten urząd skarbowy względnie ten urząd opłat stemplowych, w którego kasie dany dystrybutor zaopatruje się w znaki stemplowe (§ 25 zdanie drugie oraz § 26 ustęp drugi r. w. s.). Dystrybutorzy mają też stosować się do zarządzeń właściwego urzędu skarbowego względnie urzędu opłat stemplowych, tyczących się kategoryj wymienionych znaków wartościowych, jakie dystrybutor powinien mieć na składzie oraz ilości znaków każdej kategorji. Naczelnicy urzędów skarbowych (urzędów opłat stemplowych) mają celem uzyskania danych co do powyższych wskazówek zwracać się o odpowiednie informacje do kierowników sądów, mających siedzibę w okręgu danego urzędu skarbowego (urzędu opłat stemplowych).

Dystrybutor, sprzedający znaki wartościowe, o których mowa, powinien oznaczyć lokal sprzedaży nazewnątrz wyraźnym i łatwo dostrzegalnym napisem wskazującym, że w tym lokalu odbywa się sprzedaż owych znaków. Napis powinien brzmieć: „sprzedaż znaczków sądowych", bądź „sprzedaż znaczków stemplowych i sądowych", bądź wreszcie „sprzedaż znaczków stemplowych, blankietów wekslowych i znaczków sądowych". Wymienienie w napisie znaczków opłaty za doręczenie w sprawach cywilnych nie jest wymagane.

Nadto dystrybutor jest obowiązany umieścić w miejscu widocznem obwieszczenie, podpisane przez naczelnika urzędu skarbowego (urzędu opłat stemplowych), zaopatrzone w pieczęć tego urzędu, treści następującej: „Znaczki z napisem „opłata sądowa" lub „opłata za doręczenie" nie mogą być sprzedawane po cenie wyższej niż kwota, wyrażona w znaczku". Osobom, którym w przyszłości zostanie udzielone zezwolenie na sprzedaż znaków stemplowych, należy wydawać obwieszczenie, złożone z dwóch zdań, z których pierwsze będzie zawierało tekst, podany w § 29 (ustępie ostatnim) r. w. s., drugi zaś — tekst, dotyczący sądowych znaków wartościowych, podany w zdaniu poprzedniem niniejszego okólnika.

Dystrybutor nabywa znaczki sądowe w kasie urzędu skarbowego(urzędu opłat stemplowych), a znaczki opłaty za doręczenie w kasie sądu okręgowego lub sądu grodzkiego. Celem nabycia znaczków sądowych dystrybutor posługuje się zamówieniem według wzoru 1 do § 26 r. w. s. Po wydrukowanych wyrazach „Rodzaj znaków stemplowych" należy umieścić słowa: „znaczki sądowe". Nie wypełnia się rubryki „Dodatek 10%". Natomiast ma być wypełniona rubryka: „Prowizja 3% od sumy A i B".

Naczelnicy właściwych urzędów skarbowych (urzędów opłat stemplowych) mają niezwłocznie po uprzedniem porozumieniu się z kierownikami sądów, pouczyć dystrybutorów w sposób, jaki uważają za odpowiedni, o ich uprawnieniach i obowiązkach w zakresie sądowych znaków wartościowych.

Jak wynika z obwieszczeń Ministerstwa Sprawiedliwości, ogłoszonych w Monitorze Polskim, a mianowicie w Nr. 75 z roku 1932, w Nr. 115 z r. 1933 i w Nr. 299 z r. 1934, obecnie są w obiegu znaczki sądowe wartości: 10 gr, 20 gr, 50 gr, 1 zł, 3 zł, 5 zł, i 10 zł, oraz znaczki opłaty za doręczenie wartości 50 gr, 80 gr, i 2 zł 50 gr.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

*) powołane rozporządzenie zostało ogłoszone w Nr. 36 Dz. Urzęd. Min. Skarbu z 1934 r. pod poz. 472 i 473.

192.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 marca 1935 r.

L. D. VI. 2906/4/35

w sprawie kredytów na nagrody za wykrycie przestępstw akcyzowo-monopolowych.

Do
wszystkich Izb Skarbowych.

Nawiązując do okólnika z dnia 29 grudnia 1934 r. L. D. VI. 16159/4/34 Ministerstwo Skarbu zarządza, aby Izby Skarbowe przedstawiały Ministerstwu (Departament VI) wnioski o otwarcie kredytu w Dziale 5 § 13, poz. 2 na nagrody za wykrycie przekroczeń przepisów o podatkach pośrednich i monopolach na następny okres miesięczny w terminie do dnia 12-go każdego miesiąca.

We wnioskach należy wykazywać ewentualne pozostałości z poprzedniego miesiąca.

Za Kierownika Departamentu:
(—) Zaremba
Naczelnik Wydziału.

193.

OKÓLNIK Nr. 2/III DYREKCJI PAŃSTWOWEGO MONOPOLU SPIRYTUSOWEGO

z dnia 12 marca 1935 r.

w sprawie pobierania prób surówki z transportów o nadmiernym zaniku drogowym.

Do
wszystkich rektyfikacyj (prywatnych i P. M. S.), zakładów odwadniających, wytwórni P. M. S. — do wiadomości i zastosowania; organów Kontroli Skarbowej, urzędujących przy powyższych zakładach — do wiadomości.

Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego zarządza niniejszem, aby poczynając od dnia 15 marca 1935 r. aż do odwołania były pobierane próbki z transportów surówki, nadsyłanych z gorzelń rolniczych i przemysłowych, w których stwierdzono nadmierny zanik drogowy. Próbki należy pobierać w ilości 1-go litra. Próby te Zakład odbierający surówkę winien przechowywać do dyspozycji D. P. M. S., po urzędowem ich zabezpieczeniu, w ciągu jednego roku.

Przy pobieraniu, opakowaniu, wysyłaniu i likwidacji próbek surówki należy stosować się do instrukcji z dnia 28 lutego 1934 r. Nr. II. B. N. 3/1 w sprawach pobierania, opakowania, wysyłki i likwidacji próbek spirytusu (zał. Nr. 2 do ok. zewn. Nr. 1/II z 28.II. 1934 r.).

O pobraniu próbki należy odnotować w protokóle przyjęcia surówki.

w z. Dyrektora:
(—) Dr. A. Sachnowski

194.

OKÓLNIK Nr. 3/V DYREKCJI PAŃSTWOWEGO MONOPOLU SPIRYTUSOWEGO

z dnia 15 marca 1935 roku

w sprawie generalnych rewizyj w zakładach P. M. S.

Do
wszystkich Izb Skarbowych — wydział IV Wydziału Skarbowego woj. Śląskiego, wytwórni i hurtowni, rektyfikacji w Toruniu oraz wytwórni laku w Siedlcach.

Zgodnie z § 17 przepisów o jednolitych zasadach kasowości i rachunkowości w przedsiębiorstwach państwowych oraz bilansowania i inwentaryzowania ich majątku, wydanych przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli (Dz. Urz. Min. Skarbu 1925 r. Nr. 27, poz. 595), winny być przeprowadzone w **końcu każdego roku operacyjnego rewizje kasy oraz spisy inwentarzowe z natury** przez Komisje Generalnej Rewizji we wszystkich zakładach P. M. S., t. j. w wytwórniach i hurtowniach wódek, w rektyfikacji spirytusu w Toruniu, w rektyfikacji spirytusu przy wytwórni w Starogardzie oraz wytwórni laku w Siedlcach.

W tym celu dla każdego zakładu P. M. S. winny być utworzone Komisje Generalnej Rewizji w składzie, przewidzianym w §§ 20 i 22 zarz. Ministra Skarbu z dnia 18 grudnia 1925 r. o współdziałaniu urzędników skarbowych w nadzorze nad zakładami P. M. S. (Monitor Polski 1926 r. Nr. 2).

Jako przedstawiciele Dyrekcji P. M. S., w skład tych Komisyj wchodzą z urzędu kierownicy odnośnych zakładów, względnie ich zastępcy oraz kierownicy Oddziału Rachunkowego. Pozatem do Komisyj Generalnych Rewizyj dla wytwórni oraz rektyfikacyj spirytusu zosta-

ną wydelegowani inspektorzy oraz urzędnicy Dyrekcji P. M. S.

Z uwagi, że dzień 31 marca przypada w święto, spisy inwentarzowe ustala się na 30 marca r. b.

Komisje Generalnej Rewizji mają ustalić faktyczne, spisane z natury pozostałości nieruchomości, maszyn i urządzeń technicznych, ruchomości, nieukończonych budowli i instalacyj, spirytusu we wszelkich jego postaciach, butelek, blaszanek i skrzyń, materjałów pomocniczych oraz salda kasy i wszelkich wartości, przechowywanych w kasie wg. stanu na dzień 30 marca r. b.

Remanenty materjałów pomocniczych, ujawnione podczas generalnej rewizji w oddziałach wytwórni: rozlewni, mycia butelek i t. d., należy włączyć do spisów inwentarzowych, pomimo, że materjały te zostały już spisane w rozchód w księgach buchalteryjnych. Na podstawie wyników spisu inwentarzowego materjały te winny być przez księgowość zaprzychodowane na odnośnych rachunkach przy jednoczesnem spisaniu z rachunku Kosztów Produkcji.

Również, zgodnie z p. 34 § 27 przepisów rachunkowo-kasowych, wszelkie transporty spirytusu, surówki, wyrobów monopolowych, skrzyń, materjałów i t. p., znajdujące się w drodze należy włączyć do spisów inwentarzowych w oddzielnej pozycji.

Spisy inwentarzowe winny obejmować faktyczne remanenty oraz transporty, znajdujące się w drodze spirytusu, wódek, butelek, skrzyń, materjałów pomocniczych, stanowiących majątek P. M. S., zgodnie z rzeczywistością pod względem ilości i miary. Wartość nieruchomości, maszyn i urządzeń technicznych, ruchomości, nieukończonych budowli i instalacyj, remanentów materjałów pomocniczych — winna być wpisana przez buchalterję zakładów do spisów inwentarzowych, na podstawie książek rachunkowych. Wartości spirytusu, wódek, butelek, blaszanek i skrzyń w spisach inwentarzowych umieszczać nie należy. Pozostałości w hurtowniach: węgla, drzewa opałowego, nafty, plomb i t. p. należy wyszczególnić w spisach inwentarzowych po cenach nabycia.

Spisy inwentarzowe winny być sporządzone z natury z całą skrupulatnością i dokładnością, przyczem **w hurtowniach** przy obliczeniu remanentu wódek **obowiązkowo należy sprawdzić zawartość każdej skrzyni.** Niezbędną pomoc w ludziach obowiązani są udzielić Komisji Generalnej Rewizji kierownicy zakładów P.M.S.

Ze względu na inwentaryzację zezwala się na zawieszenie w dniu 30-go marca czynności fabrykacyjnych w wytwórniach oraz wszelkich operacyj, jak to: sprzedaży, przyjęcia, wysyłki, wypłat oraz wpłat do P. K. O. i t. d. w wytwórniach i hurtowniach.

Spis inwentarzowy należy sporządzić na wzorze protokółu Nr. A. 1/22.

Blankiety protokółu generalnej rewizji wysłane zostały do wszystkich zakładów P. M. S.

(—) Dr. A. Sachnowski
w z. Dyrektora:

Z MINISTERSTWA SKARBU.

Komunikat

w sprawie maszynowego wytłaczania znaków stemplowych.

I. Ministerstwo Skarbu decyzją z dnia 18 marca 1935 r. udzieliło Spółce z o. o. „Polski System i Taxograph" w Katowicach zezwolenia, przewidzianego w § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 lutego 1932 r. w sprawie maszynowego wytłaczania znaków stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 349) na sprzedaż maszyn do stemplowania osobom, mającym mieszkanie lub siedzibę na obszarze województw: kieleckiego, krakowskiego, lubelskiego, lwowskiego, pomorskiego, poznańskiego, stanisławowskiego, śląskiego, tarnopolskiego i wołyńskiego. Zezwolenie to obejmuje trzy typy maszyn do stemplowania, a mianowicie:

Typ I., którego opis został ogłoszony w Nr. 23 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu z roku 1932 (str. 316—318),

Typ II, którego opis został ogłoszony w Nr. 32 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu z roku 1933 (str. 305—307),

Typ III, którego opis został ogłoszony w Nr. 36 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu z r. 1934 (str. 909—912).

II. Bolesław Balcer zrzekł się zezwolenia na sprzedaż maszyn do stemplowania, udzielonego mu decyzją Ministerstwa Skarbu z dnia 20 grudnia 1934 r. L. D. V. 43083/5, ogłoszoną w Nr. 36 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu z r. 1934 na str. 909.

Komunikat

w sprawie wylosowania Bonów Funduszu Inwestycyjnego od dnia 28 lutego do dnia 14 marca 1935 roku.

W dniu 28 lutego b. r. wylosowane zostały do umorzenia Bony Funduszu Inwestycyjnego, oznaczone Nr. Nr.: 3011, 6241, 7525, 13552, 19774, 21981, 39021, we wszystkich 10-ciu serjach, wypuszczonych na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 10 listopada 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 694).

W dn. 7 marca b. r. wylosowane zostały do umorzenia Bony Funduszu Inwestycyjnego, oznaczone Nr. Nr.: 6879, 7677, 18347, 24869, 30789, 33922, 39286 we wszystkich 10-ciu serjach wypuszczonych na podstawie rozporzą-

dzenia Ministra Skarbu z dn. 10 listopada 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 694).

W dniu 14 marca 1935 r. wylosowane zostały do umorzenia Bony Funduszu Inwestycyjnego, oznaczone Nr. Nr.: 6192, 8832, 26467, 34202, 34287, 34711, 37287 we wszystkich dziesięciu serjach, wypuszczonych na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 listopada 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89 poz. 694).

Wylosowane Bony wykupywane są przez Kasy Urzędów Skarbowych po 100 zł. za Bon 25-złotowy.

Komunikat

w sprawie załączników do zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 marca 1935 r. w sprawie przepisów rachunkowych i kasowych, wydanych w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli.

Załączniki do zarządzenia Ministra Skarbu w sprawie przepisów rachunkowych i kasowych, ogłoszonego w niniejszym Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu pod poz. 178, będą rozesłane właściwym władzom i urzędom w ilości zgodnej z rozdzielnikiem. Pozostałe egzemplarze można zamawiać w administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu w Warszawie, Rymarska 3 (tel. 11.05.08).